

den, der har udtalt og vil udtale og hævde sin Mening og Billie, derved skulde træde ned i Partistriden og derved forlade det neutrals Stede, han skal indtage. Men det maa forbauses, naar man mindes, hvorledes den ærede Ordfører for Interpellanterne i fordoms Tid drog og brugte sin skarpe og fine Staal Klinge mod det republikanske Monarki eller den monarkiske Republik, for at hævde den personlige Konge og Kongemagts Berettigelse, at se ham nu stille sig saaledes ved Siden af det ærede Medlem for Veile Amts 2den Valgkreds; thi det er ikke muligt at komme til en saadan Udtalelse som den, der ligger for, undtagen ved at indtage det samme Standpunkt. — Det synes mig, maa indrømmes af Enhver, som tænker noget videre, at det er en komplet Modsigelse, som det ærede Medlem forsøgte paa: At hævde Kongens, det vil sige Kongemagts Representants Ret til at gjøre en Billie gjældende ved forskellige Leiligheder, ved vigtige Leiligheder, og saa dog at tro, at man kan gjenneføje dette; At han fuldstændig maa forsvinde og aldrig faae Lov til at træde frem. Hvad bliver der tilbage af Menings- og Billiesdygtighed, naar Hændelse af denne Mening og Billie aldrig maa komme til at træde frem eller vise sig som den, der har Meningen og Billien? Og man kunde videre spørge saaledes: Den ærede Forespørger har nu den Anskuelse, at Hans Majestæt Kongen har taget Del, er traadt ind i Partistriden ved den Udtalelse, som har fundet Sted; men dersom nu den kongelige Billie var gaaet i en anden Retning end den, hvori den er gaaet, havde Hans Majestæt saa havt Mening og Billie og taget Del i Striden eller ikke? Seg mener, at han lige saa vel havde havt det under denne Forudsætning, som han har havt det efter den Maade, hvorpaa han nu har tilkjendegivet sin Billie. Ogsaa da maatte man sige, at han havde taget Del i en Partistrid eller var kastet ind deri. Det er overhovedet, naar man skal have en Mening og udtale den, det vil sige, naar man i Sølge Forholdene tvinges til at have en Mening og udtale den, umuligt Andet, end at alt efter som Udtalelsen gaar i den ene eller i den anden Retning, bliver der henholdsvis Tilfredsstillelse eller Utilfredshed paa en af Siderne; men man kunde affurat med samme Føje, som det ærede Medlem nu taler om, at Kongen har taget Del i en Partistrid, sige det Samme, dersom den kongelige Billies Tilkjendegivelse var gaaet i en anden Retning. Men er det usandt, at Kongen er traadt ind i og har taget Del i en Partistrid, saa er det ogsaa urigtigt, naar det siges, at det er Ministeriet, der har draget Kongen ind i en saadan Strid. Seg benægter, som sagt, at Kongen ved at udøve sit i Grundloven ham giivne kongelige Prærogativ af egen fri Magtfuldkommenhed at bestemme, hvem han vil have til Kronens ansvarlige Raadgivere, skulde kunne siges at kaste sig ind i en Partistrid, og naar man har talt om, at det, der er udsagt

af Ministeriet i Henvendelsen til Kongen, var utilbørlig, saa anser jeg mig berettiget til lige overfor en saadan Betyndning at svare ved at erklære en saadan Paastand og Sigtelse for at være utilbørlig. Hvis man imidlertid vilde betragte det, som om Kongen var dragen ind i en Partistrid, saa gad jeg dog spørge, hvem er det, som har gjort det? Er det ikke Folkethinget, som gjentagne Gange har henvendt sig til Kronen, er det ikke Folkethinget, som senere selv har paakaldt Kongens Visdom til Afgjørelse af den Strid, der var tilstede? Var det Meningen, da man paakaldte Kongens Visdom, at ville paakalde Ministeriets Visdom? Seg tror det ikke; var det ikke netop den eneste naturlige og fornuftige Mening af det Skridt, man gjorde, at man vilde henvende sig til Kongen personlig, netop i hans Egenkab af den højeste Magt her i Landet og som den, hvis personlige Billie bestemmer hans Raadgivere? Var det ikke Meningen dermed, at man vilde henvende sig til ham og sige: Del mellem os og Ministeriet? Var det altsaa ikke netop Kongen, der ved denne Leilighed maatte udtale sin personlige Billie? Hvis der er fket Noget, som kan medføre disse forfærdelige Fæver for Kongedømmet og den konstitutionelle Frihed, som det ærede Medlem udviklede, hvem har saa gjort det undtagen det Thing, der gjentagne Gange har paakaldt Kongens personlige Indskriden? Der er i Dvrigt nogen Forskjel mellem Ordføreren for Forespørgerne og det ærede Medlem for Præstø Amts 6te Valgkreds (Bosjen), der støttede det Forslag til en motiveret Dagsorden, som Interpellanterne have fremsat. Den ærede Interpellant vilde i alt Fald ikke udtale nogen Forbømmelsesdom over, at Ministeriet havde fremkaldt en Meningsstilkjendegivelse fra Hans Majestæt Kongen og heller ikke over, at denne Meningsstilkjendegivelse var fremtraadt igennem en Haandskrivelse, hvormod han jo rettede sin Anke særlig mod dette, at Haandskrivelsen var bleven offentliggjort, dog just ikke engang imod Offentliggjørelsen i og for sig, men kun imod det, at den var offentliggjort i Ministerialtidenden. Derimod syntes det næsten, som om det ærede Medlem for Præstø Amts 6te Valgkreds bebrejdede Ministeriet, at man overhovedet havde henvendt sig til Kongen, og at man havde, som han udtrykte sig, afventet og afæstet den kongelige Billie. Seg tilføjer, det var en stor Overraskelse, det ærede Medlem beredte mig. Det forekommer mig at være aldeles sjenfjunt, at det var Ministeriets Pligt og Skyldighed ved denne Leilighed at afvente den kongelige Billie. Dersom det var det ærede Medlems Mening at ville sige, at Ministeriet skulde have afæstet Kongen en Tilkjendegivelse paa en maatte nergaende og upassende Maade, da vilde der deri ligge en Insinuation, som jeg naturligvis maatte tilbagevise; men hvis det kun har været ham om at gjøre at sige, at Ministeriet har handlet urigtigt ved at afvente